

Sf. întâia Muceniță și întocmai cu apostolii Tecla; Sf. Cuv. Siluan Athonitul

1. Sfânta Mare Muceniță, întocmai cu Apostolii, Tecla (sec. I) – S-a născut în orașul Iconium, capitala Licaoniei, la 420 de km de Constantinopol. Aici au propovăduit Onisifor și Sfinții Apostoli Pavel și Barnaba.

Sfânta Tecla este numită întocmai cu Apostolii datorită râvnei de care a dat dovadă în propovăduirea Mântuitorului Iisus Hristos și a dragostei pentru El.

Tecla era fiica unor oameni bogați păgâni. La vârsta de 18 ani era logodită cu Tamir, fiul unui guvernatorului orașului, iar despre ea Sfântul Metodie, Episcopul Patarelor – Licie (311) spunea: „era știutoare de filozofie și de arte frumoase și când vorbea cu putere și elocință, blândețe și ușurință, atrăgea pe toți prin farmecul cuvintelor sale”.

Ajungând în orașul Iconium, Sfântul Apostol Barnaba și Sfântul Apostol Pavel au

rămas în casa lui Onisifor pentru a propovădui cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos și în acest oraș.

Auzind despre ei, Sfânta Muceniță Tecla s-a oprit la geamul casei unde propovăduiau și a rămas timp de trei zile ascultând cuvântul Apostolilor.

Sfântul Apostol Pavel este întemnițat datorită învinuirilor aduse de mama Sfintei Tecla. Noaptea, Sfânta Muceniță se duce la temniță și dă un ban de aur gardianului care o lasă să intre la Sfântul Apostol Pavel, acesta botezând-o în numele lui Hristos.

Aflând despre aceasta, mama Muceniței Tecla, insistă ca Sfinții Apostoli să fie alungați din cetate, iar Tecla să fie arsă pe rug. În timp ce se ruga Sfânta Muceniță, ploaia a stins focul și așa a putut fugi din oraș.

Împreună cu Sfinții Apostoli a plecat și au propovăduit pe Domnul Iisus Hristos prin Listra, Derbe și până la Antiohia.

Și alte chinuri a mai suferit Sfânta Mare Muceniță Tecla pe parcursul propovăduirii sale, însă aceasta a trăit până la vârsta de 90 de ani într-un munte lângă orașul Seleucia.

2.Sfântul Cuvios Siluan s-a născut în anul 1866 într-o familie modestă de țărani ruși, alcătuită - pe lângă părinți - din cinci băieți și două fete. El a primit la botez numele de Simeon.

Tatăl lui, un om plin de credință, blândețe și înțelepciune, i-a fost cea dintâi pildă de viață creștină. Încă de mic copil, Simeon și-a pus în gând ca, atunci „când va fi mare, să-L caute pe Dumnezeu în tot pământul”.

Auzind mai apoi de viața sfântă și minunile săvârșite de Ioan Zăvorâtul (un sfânt rus din acea vreme), tânărul Simeon și-a dat seama că „dacă există Sfinți, înseamnă că Dumnezeu e cu noi și n-am nevoie să străbat tot pământul ca să-L găsec.”

La vârsta de 19 ani, Simeon, înflăcărat de dragostea lui Dumnezeu, a simțit o schimbare lăuntrică și dorința pentru viața monahală, dar tatăl său i-a cerut să facă întâi stagiul militar. Această stare de har a durat trei luni, după care l-a părăsit. Tânărul Simeon, viguros și chipeș, a început să ducă o viață asemenea celorlalți tineri de vârsta lui.

Dotat cu o fire robustă și cu mare forță fizică, el a trecut prin multe ispite ale tinereții; într-o zi l-a lovit pe un flăcău din sat atât de puternic, încât acesta de-abia a rămas în viață. În vârtoarea acestei vieți de păcat, prima chemare la viața

monahală a început să se stingă.

Într-o zi, însă, a fost trezit dintr-un coșmar de glasul blând al Maicii Domnului, care i-a povățuit sufletul tulburat.

Până la sfârșitul vieții, Cuviosul Siluan i-a mulțumit Preasfintei Fecioare pentru că a binevoit să-l ridice din căderea sa. Această a doua chemare, cu puțin timp înaintea serviciului militar, a avut un rol hotărâtor în alegerea căii pe care avea să meargă.

Simeon a simțit o adâncă rușine pentru trecutul său și a început să se pocăiască fierbinte înaintea lui Dumnezeu. Și-a îndeplinit serviciul militar la Sankt Petersburg, în batalionul de geniu al gărzii imperiale. Soldat conștiincios, cu o fire pașnică și purtare ireproșabilă, a fost foarte prețuit de camarazii săi.

Dar gândul său era mereu la pocăință, la Sfântul Munte Athos, unde trimitea uneori pomelnice și donații. În timpul serviciului militar, sfaturile sale au salvat de la destrămarea tânăra familie a unui soldat căzut în ispite.

Puțin înainte de eliberare, s-a dus să ceară binecuvântarea Sfântului preot Ioan din Kronștadt († 20 decembrie 1908), dar, negăsindu-l, i-a lăsat o scrisoare.

Întors în cazarmă, Simeon a simțit însă puterea rugăciunii Sfântului. Ajuns mai apoi acasă, a plecat îndată spre Muntele Athos, numit și „Grădina Maicii Domnului”. În vârstă de 26 de ani, el a intrat în Mănăstirea rusească a Sfântului Mucenic Pantelimon, numită și Russikon.

Cunoscând tradiția atonită: rugăciunea la chilie, lungile slujbe în biserică, posturi, privegheri, deasa mărturisire și împărtășire, citirea, munca și ascultarea – fratele Simeon a primit negrăită bucurie mai ales din rugăciunea lui Iisus: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”.

Într-o seară, pe când se ruga înaintea icoanei Maicii Domnului, a dobândit – ca un dar neprețuit – rugăciunea inimii, ce se rostea de la sine, fără încetare. Lipsit de experiență, tânărul frate i-a împărtășit această trăire unui monah neiscusit, care, prin cuvintele lui, i-a adus ispita mândriei, iar Simeon a căzut pradă unor încercări sufletești.

După 6 luni de sfâșieri lăuntrice, într-o după-amiază, cuprins de deznădejde, s-a dus la Vecernie în paraclisul Sfântului Ilie și, abia șoptind „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”, a avut o vedenie. Atunci, în dreapta ușilor împărătești, în locul icoanei Mântuitorului, l-a văzut pe Iisus Hristos Cel viu.

Întreaga sa făptură s-a umplut de focul harului Duhului Sfânt, o lumină

dumnezeiască l-a învăluit, răpindu-i mintea la cer. Câteva zile după arătarea lui Hristos, Cuviosul a trăit o stare de fericire pascală. A trecut apoi un răstimp. Într-o zi de sărbătoare, același har l-a cercetat a doua oară, dar cu mai puțină intensitate, după care treptat lucrarea sa simțită a început să slăbească; iar el se străduia să păstreze în sine adâncă pace a lui Hristos.

Păstrându-și ascultarea de iconom (responsabil administrativ) al mănăstirii cu peste 2.000 de viețuitori, a sporit și mai mult în rugăciune.

A început pentru el o lungă perioadă, de 15 ani, de alternări continue între cercetări ale harului și părăsiri însoțite de atacuri demonice. După 15 ani de la prima arătare a Domnului Hristos, într-o înfricoșătoare noapte de luptă spirituală împotriva demonilor, Siluan, descurajat, cu inima îndurerată, s-a rugat fierbinte. Atunci a auzit glasul Domnului: „Cei mândri suferă pururea din pricina demonilor”.

„Doamne, a zis Siluan, învață-mă ce să fac pentru ca sufletul meu să ajungă smerit”. Și, în inima sa, a primit acest răspuns de la Dumnezeu: „Ține mintea ta în iad și nu deznădăjdui.”

Începând din acel moment sufletul său a înțeles că locul de bătălie împotriva răului se găsește în inima noastră; că rădăcina ultimă a păcatului stă în mândrie - care-i smulge pe oameni de lângă Dumnezeu și cufundă lumea în nenorociri și suferințe; mândria - această adevărată sămânță a morții care face să apese asupra întregii omeniri întunericul deznădejdiei.

De atunci înainte, Cuviosul Siluan s-a străduit, din toate puterile sufletului, pentru a dobândi smerenia lui Hristos: deși „se socotea nevrednic de Dumnezeu, totuși, fiind sigur de iubirea Domnului său, stătea în chip înțelept pe marginea adâncului, dar nu deznădăjduia”.

Timp de încă 15 ani, Cuviosul Siluan a urmat această cale duhovnicească. Harul nu l-a mai părăsit ca mai înainte, iar el a început să înțeleagă marile taine ale vieții duhovnicești. Puțin câte puțin, în rugăciunea sa a cuprins și pe cei ce nu-l cunosc pe Dumnezeu.

Duhul Sfânt îi îngăduie să trăiască aievea iubirea pentru „întreg Adamul” - iubirea lui Hristos pentru toată omenirea. Aceeași iubire îl îndeamnă pe Siluan să-și aștearnă în scris experiența interioară, necunoscută aproape cu totul de confracții săi monahi.

În această perioadă a vieții sale îl descoperă Arhimandritul Sofronie Saharov († 11 iulie 1993), cel care avea să publice însemnările sale, și-i devine ucenic. Sfârșitul

pământesc al Cuviosului Siluan de la Athos a fost la fel de blând, liniștit și smerit ca întreaga sa viața de călugăr.

După o scurtă suferință, de 8 zile, împărtășit cu Sfintele Taine, adâncit în rugăciune, se stinge ușor – fără ca vecinii de infirmerie să audă ceva – între orele 1-2 din noaptea de 24 septembrie a anului 1938, în timp ce în paraclisul infirmeriei se cânta Utrenia.

Prin viața sfântă și însemnările Părintelui Siluan Athonitul, Hristos a reamintit omenirii, strivite de absurditatea experiențelor moderne, de durere și deznădejde, ceea ce ne-a spus în Sfânta Evanghelie: „Învățați-vă de la Mine, că Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți afla odihnă sufletelor voastre”(Matei 11, 29).

Cuviosul Siluan a fost trecut în rândul Sfinților de Patriarhia Constantinopolului în anul 1987 și este cinstit în ziua adormirii sale, la 24 septembrie. O parte din moaștele sale se găsește la biserica paraclis universitar Sfântul Nicolae-Ghica (Rusă) din București.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

basilica.ro